

Arrest

**nr. 67 602 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 maart 2008 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn in België verblijvende Nederlandse echtgenote te vervoegen.

1.2. Op 12 februari 2009 werd het gevraagde visum door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid toegestaan.

1.3. Op 21 februari 2009 kwam verzoeker België binnen. Op 21 april 2009 werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 20 mei 2009 werd hem een F-kaart afgeleverd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 maart 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 20 mei 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [D., T.] [...] van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 05.02.2011, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat betrokkene aan te treffen is op een ander adres dan het gezamenlijke. Betrokkene verklaart dat hij en zijn echtgenote momenteel apart leven om de vrede in de familie te bewaren. De vader van [T. Y.] heeft het moeilijk met het huwelijk van zijn dochter. Volgens betrokkene zou dit echter maar tijdelijk zijn tot de problemen opgelost zijn.

Op 05.02.2011 heeft de politie van Gent echter telefonisch contact opgenomen met [T. Y.]. Zij deelde mee dat zij wil scheiden van haar echtgenoot. Momenteel verblijft [Y.] op een ongekend adres omdat zij bang is van haar echtgenoot. [Y.] wil niets meer met haar echtgenoot te maken hebben.

Gezien deze compleet tegengestelde verklaringen kan men stellen dat er geen sprake meer is van communicatie of een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat verzoeker niet meer zouden samenwonen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker niet meer zouden samenwonen en op een telefonisch

contact met verzoekers echtgenote, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is.

Dat een beslissing met dermate gevolgen voor verzoeker geenszins kan gebaseerd enkel op een telefonisch onderhoud met verzoekers echtgenoot.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom verzoeker en zijn echtgenote niet meer zouden samenwonen.

Dat dit in casu niet is gebeurd!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekers echtgenote uit te nodigen voor een verhoor, haar te horen en haar verhoor vervolgens weer te geven in een door haar ondertekend proces-verbaal, zodat haar verklaringen door haarzelf, door verweerder en ieder belanghebbende partij kunnen geverifieerd worden.

Dat een beslissing, in hoofdzaak gebaseerd op een telefonische contact, geenszins een gemotiveerde beslissing kan uitmaken.

Dat werd nagelaten verzoekers echtgenote te horen omtrent hun feitelijke scheiding.

Dat immers uit de schriftelijke verklaring van verzoekers echtgenote, welke verzoeker bij zijn bewijsstukken voegt, blijkt dat hun feitelijke scheiding slechts tijdelijk is, dat zij onder druk van haar vader naar de politie is gegaan en dat zij verzoeker nog een nieuwe kans wil geven.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat er geen communicatie of gezinscél meer is tussen verzoekers en zijn echtgenote.

[...]"

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover [h]ij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoeker houdt voor dat er wel een gezamenlijke vestiging is; er zou wel degelijk een relatie zijn tussen verzoeker en zijn echtgenote en de gemachtigde mocht zich naar mening van verzoeker niet baseren op de verklaringen van verzoekers echtgenote alleen.

Verzoekers ongestaafde en gratuite beschouwingen zijn geenszins ernstig en vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier en de diverse vaststellingen die door de gemeente en de politie werden gedaan.

[...]

Verzoekers beschouwingen kunnen [aan de motivering van de bestreden beslissing] geen afbreuk doen. Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat een deugdelijk en zeer zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en dat verzoekers loutere beweringen niet stroken met de feitelijke vaststellingen.

Verzoekers echtgenote heeft uitdrukkelijk aangegeven dat er geen gezinscel meer bestaat en dat zij niets meer met haar echtgenoot wil te maken hebben.

Desbetreffend kan ook nog worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerdte wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwonen meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.”

(R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

De verwerende partij laat gelden dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. nr. 166.820 dd. 17 januari 2007).

Verzoeker toont allerm minst enige onredelijkheid aan.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoeg van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Terwijl verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de ‘rechten van verdediging’.

[...]”

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien, zoals verzoeker terecht aangeeft, dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en gesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. Hierbij wordt toegelicht dat uit een samenwoonstverslag van de politie van de stad Gent van 5 februari 2011 blijkt dat verzoeker niet op hetzelfde adres als zijn echtgenote verblijft. Wat de verklaring van verzoeker betreft – dat hij en zijn echtgenote tijdelijk apart leven om de vrede in de familie te bewaren, nu de vader van zijn echtgenote het moeilijk heeft met het huwelijk van zijn dochter – wordt gemotiveerd dat zijn echtgenote tegen-gestelde verklaringen aflegde, aangezien zij op 5 februari 2011 telefonisch aan de politie van de stad Gent meedeelde dat zij wil scheiden, dat zij op een onbekend adres verblijft omdat zij bang is van haar echtgenoot en dat zij niets meer met hem te maken wil hebben. Verweerder concludeerde dat uit deze gegevens kan afgeleid worden dat er geen sprake meer is van enige communicatie of een gezinscel tussen de echtelieden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht voldaan is (RVS 26 maart 2002, nr. 105.103). De stelling van verzoeker dat een deel van de feiten waarop verweerder zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen ingevolge een telefonisch contact met zijn echtgenote verkregen werden laat voorts niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing “*geenszins een gemotiveerde beslissing kan uitmaken.*”

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker nog geen twee jaar in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse vrouw in België verblijft. Hij houdt evenwel voor dat verweerder ten onrechte concludeerde dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote.

De Raad merkt op dat de vaststellingen van verweerder dat verzoeker en zijn echtgenote niet op hetzelfde adres verblijven en dat de echtgenote van verzoekster verklaarde bang te zijn van verzoeker, niets meer met hem te maken te willen hebben en uit de echt te willen scheiden van verzoeker steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van deze gegevens te besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker betoogt dat hij en zijn echtgenote slechts tijdelijk feitelijk gescheiden zijn, dat zij onder druk van haar vader naar de politie is gegaan en dat zij hem nog “*een nieuwe kans wil geven.*” Hij voegt in dit verband een verklaring van zijn echtgenote toe. De Raad merkt op de echtgenote van verzoeker in haar schriftelijke verklaring bevestigt dat zij nog steeds feitelijk gescheiden van verzoeker leeft, dat zij en verzoeker “*heel veel problemen hadden*” en dat zij niemand vertrouwt. Deze gegevens bevestigen slechts de stelling van verweerder en laten, zelfs indien verzoekster haar initiële verklaringen aflegde op vraag van haar vader, niet toe te besluiten dat verweerder zich baseerde op incorrecte gegevens en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Het gegeven dat verzoekster in haar verklaring aangeeft tijd te willen en verzoeker nog “*een laatste kans*” te willen geven laat toe te besluiten dat verzoekers echtgenote niet uitsluit zich in de toekomst nog te kunnen verzoenen met haar echtgenoot, maar onderbouwt

verzoekers stelling niet dat verweerder op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van de op dat ogenblik door de echtelieden afgelegde verklaringen verkeerdelijk oordeelde dat er geen gezinscel meer was.

Ook door te stellen dat hij te goeder trouw was toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen aanvoeren, nu hij stelt dat hij zijn argumentatie of verweer niet heeft kunnen laten gelden en zowel hij als zijn echtgenote dienden te worden gehoord. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat zowel verzoeker als zijn echtgenote zijn gehoord door de politiediensten inzake de redenen waarom er geen gezinscel meer was. Verzoeker kan, daar beide echtelieden gehoord werden, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten een *“grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom verzoeker en zijn echtgenote niet meer zouden samenwonen.”*

Het feit dat de verklaringen van verzoekers echtgenote niet werden opgenomen in een proces-verbaal, doch in een politieverlag laat evenmin toe te besluiten dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend. Verzoeker stelt dat indien de verklaringen van zijn echtgenote zouden zijn opgenomen in een door haar ondertekend proces-verbaal deze door alle partijen zouden kunnen geverifieerd worden, doch gaat hierbij voorbij aan het feit dat deze verklaringen in het opgestelde politieverlag evenzeer kunnen geverifieerd worden en dat niet blijkt dat de politiefunctionaris die het verslag opstelde de verklaringen van zijn echtgenote niet correct weergaf.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

2.3.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK